

и сжщъ отговоръ.

Царскитѣ съветници пакъ се събрали. Царътъ имъ разправилъ какво рекли царетѣ изъ далечнитѣ страни. Следъ това пратилъ да освободятъ градинаря. Като го водѣли за къмъ двореца, народътъ пакъ се разбунтувалъ. Отъ всички страни се чували викове:

— Не искаме такъвъ грозенъ и простъ царъ! Обесете го!

Грабнали го отъ стражата и го повлѣкли да го бесятъ.

Въ това време се задалъ късметътъ. Умътъ изтичалъ при него и съ сълзи на очи викналъ.

— Ела братко! Не сърди се! Смили се надъ бедния човѣчецъ.

— Видишь ли! Затуй Господъ раздава късмети. Не бой се, нѣма да загине!

Късметътъ тозчасъ отишелъ при царската дъщеря и нѣщо ѝ пошушналъ. Тя веднага отишла при бесилката и викнала:

— Градинарътъ е отъ простъ родъ, ала е уменъ и добъръ. Азъ го харесвамъ и ще се омжа за него. Както научи мене да говоря, тъй ще научи всички въ царството да служатъ на правдата и доброто.

Тогава народътъ освободилъ градинаря.

Направили голѣма сватба и градинарътъ, благодарение на ума и късмета, станалъ царски зетъ.

Вѣра Бояджиева

ГРАДИНАТА ВЪ МЪГЛА

Бѣлъ пушекъ ли пуши
въ клонеститѣ круши?

— Не, мъгла припадна,
сякашъ посрѣдъ пладне
изведнѣжъ се мръкна.

Тихо се примъкна
въ нашата градина,
съ було я прибули,
цѣла скри, затули.
Старитѣ ни дюли,
дето сж навели
клони почернѣли,
криви и чепати, —
въ бѣлий димъ изглеждатъ
бабички гърбати.
А брѣзата нѣжна,

що задъ тѣхъ наднича,
стройна и напета
въ нанизъ отъ рубета —
гиздаво момиче
въ дреха бѣлоснѣжна.
Борътъ пѣкъ до нея,
кичестъ до стобора —
царски синъ изглежда,
въ хубава премѣна,
плюшена, зелена,
съ капчици-елмази, —
приказенъ и славенъ,
гордо тамъ изправенъ
день и нощъ да пази
своята сестричка,
бѣлата брѣзичка.

Ст. Цанкова-Стоянова